

Jelige: tepsizománc
csak azt nem, hogy hogyan

főztem két liter teát
lecsatlakoztam a netről
úgy nem folytonosan táplálódik belém, hogy nem keres
ráadásul még arra is van esély, hogy talán már írt, csak nem észlelem
elindítottam az egy makulátlan elme örök ragyogását
amikor úgy érzem magam
mint egy üveggömbhöz súrlódó viaszos fenyőtű
olyan filmeket nézek, amiket már láttam
amúgy kizárt, nem tehetem meg, mert rengeteg film van
amit még nem láttam, és meg kell nézmem
de most riaszt az újdonság varázsa
óvatos vagyok, biztonságra vágyom
a régiről tudom, hogy mi a vége
tudom, hogy nem okoz csalódást
az volt a terv, hogy végignézem szünet nélkül
de nem bírtam ki, állandóan megállítottam
hogy csatlakozzak a netre
de nem írt, a filmnek pedig vége lett
kimentem a törzshelyünkbe, hátha ott lesz
kapkodtam a fejem a hozzá hasonló hangokra
ha valaki benyitott, vagy valaki elment a kocsma előtt
de nem jött
zárás után, hazafelé, ahol már biztos nem futhattam vele össze
sőt, senkivel sem találkoztam már azon a szakaszon
havazni kezdett, először, nagy pelyhekkal,
mindent beborított, olyan ritkán havazik mostanában
csak az én lábnyomaim látszódtak az úton
betettem a somewhere in my memory-t John Williamstól
a reszkessetek betörőkre gondoltam
hogy azt én bármikor meg tudom nézni
és aki sopánkodik amiatt
hogy minden évben leadják karácsonykor
az számomra egy kibogozhatatlan fényfüzér
és arra, ahogy nevettem rajta a mamánál a forró szobában
miközben almahéj száradt a pattogó radiátoron
és éjjel féltem a betörőktől, gyanús hangokra kapkodtam a fejem
és kémleltem az utcán elhaladókat
valahogy nekem ez lett a legstabilabb emlékem a szeretet ünnepéről
a hasfájós nevetés, a csilingelő zene, a kaland, a bugyuta pofák
a menekülés, az elhagyatottság

és a mögötte feszülő
csúcspdíszes nyújtózkodás
ehhez tudtam legjobban kötődni
mert ez nem egy karácsonyi emlék
hanem az összes karácsonyom
formába szaggatva
generációm kisülése
letértem a járdáról
kimentem a széles út közepére
mint egy lemezborító
egy főcímdalos jelenet
a bent alvó kevinekre gondoltam
elképzelttem, ahogy kilesnek rám
karácsony már rég elmúlt
az utcámban egy ház előtt
egy kidobott, elszáradt ezüsthéjű
rajta felejtettek egy üveggömböt
az ablakpárkányukra tettem
az ágaskodástól kiesett a zajsűrű fülesem
és az, ami akkor belém hullott
nem csak utólag tűnik szépnek